

Kondor Katalin: Miért hagytuk?

2024 szeptember 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Elhittük a „nyithatunk cukrászdát Bécsben” mézesmadzagot...

Jelent?nek mondható id? óta egy normális civil embernek (s nem egy európai uniós képvisel?nek) joggal lehet az a tapasztalata, érzése, bánata, hogy mi itt, Hunniában Don Quijote módjára küzdünk valami megnevezni nehéz

ellenség ellen, amely ez id? tájt hivatalosan az Európai Unió nevet viseli. Küzdünk – reménytelenül. Vezet?i ugyanis az alapító atyák eredeti elgondolásaira fittyet hányva, s azokat szinte percenként cáfolva ellene cselekednek mindannak, ami normális, ami természetes, ami tisztességes, és amit az unió megálmodói valaha közhírré tettek. Viszont mindent megvalósítottak, amit nem akartunk, és nem akarunk ma sem. Abszurdítások, erkölcsstelen nézetek, életellenes törekvések, gazdasági kizsákmányolások, törvényellenes cselekedetek garmadája zúdult és zúdul ránk mindmáig, szinte naponta kikényszerítve azt, hogy fáradjunk el ebben a reménytelennek t?n? harcban, amelyet a normalitásért, a természet törvényeinek tiszteletéért folytatunk. Ennek érdekében be is vetnek minden trükköt, most éppen azt, hogy az iskolásokat lázítgatják, ne fogadják el a mobiltelefonok iskolai használatának szabályozását.

Hadd legyen káosz, hadd legyen újabb és újabb m?balhé, csak éppen rend ne legyen soha, hiszen a zavarosban könnyebb halászni, s ezt a zavarkelt?k nagyon is jól tudják. Ismerjük már ezt a módszert a pedagógustüntetések id?szakából, mégis újból és újból foglalkoztatja az embert az, hogy miért is gy?z oly gyakran a rendbontás a rend felett? Nem tudom a pontos választ. A mi hazánk, a Kárpát-medence meg túlságosan is jó hely, olyan jó, hogy több szempontból is fájhat rá a foguk a zavarkelt?knek. Már régóta. Nyilván sokan elmerengenek az okok és a cselekedetek ered?jér?l, de jó ideje már nemigen jutottunk oda, hogy észszer? magyarázatot adjunk az abnormális, törvényellenes cselekedetek, jelenségek miéértjére. Megbomlott a rend a világban, ez cáfolhatatlan, holott a rend az, amely mindig egy társadalom alapját szolgálja – ez lehetne egy viszonylag elfogadható válasz, ám arra nem ad magyarázatot, hogy miért is bomlott meg a társadalmak életét szabályozó rend?

Nagyon jó volna err?l társadalmi vitát rendezni. Magam arra jutottam – s egyáltalán nem tudom, igazam van-e –, hogy a kezdeteknél nem voltunk elég éberek. Hagytuk magunkat elb?völtni az úgynevezett nyugati kultúra és demokrácia ilyen-olyan jelenségeit?l, sajnos azoktól is, amelyek immár egyre gyorsuló ütemben teszik tönkre az európai, valaha csodált és csodálatos kultúrát, beleértve természetesen a politikai kultúrát is. Szerintem nem cselekedtünk id?ben. Néhány példával megpróbálom ezt az állítást alátámasztani. Naivan s civil gondolkodással írom, mondom, hogy bizony nem vettük észre a kilencvenes években azokat a törekvéseket, hogy országunk javait egyéni érdekekt?l vezérelve és saját hasznukra herdálták el a ma is markukba röhög?, honi hazaárulóink. Mindenféle következmény nélkül.

Elhittük a „nyithatunk cukrászdát Bécsben” mézesmadzagot, s kitalálójától nem követeltünk választ arra, hogy mégis mib?l telne cukrászdanyitásra egy tisztességes magyar embernek Bécsben? Elt?rtük a szégyenletes rablóprivatizációt, felel?sök nem kerültek el?. Aztán – a kétezres években – ránk szabadult az IMF. S az ország tőkéletes kiárusítását, rabszolga sorba süllyesztését a Medgyesy-, Gyurcsány-, Bajnai-kormányok elhibázott gazdaságpolitikájának segítségével sikeresen véghez is vitték. Ránk er?ltették a devizahiteleket is, szóval rabszolgaországgá óhajtották züllesztetni Magyarországot. S hogy rabszolgalejtünket még inkább meger?sítsék, rendre megüzenték nekünk, hogy merjünk kicsik lenni. Mertünk egy darabig, sajnos. S közben – mindmáig – azt kell látnunk, tapasztalnunk, hogy az egész európai demokráciáról szóló maszlag a kirablásunkról szól. A kett?s mércér?l, másodosztályú létünk?l. Meri-e ezt az állítást most, a migránsbefogadás-?rület és örökös megbüntetésünk idején cáfolni bárki is? Ne tegye! Szisztematikus átnevelésünk, örökös kioktatásunk az úgynevezett rendszerváltozás ideje óta egyre folyik, s nem sz?nik.

Elhagyva a gazdasági „rabszolgaságunkat” igazoló néhány bizonyítékot, felidézem még azt az id?szakot is, amikor 2011-ben az Európai Parlament plenáris ülésén a magyar alaptörvényt támadták példátlan gy?lölettel teli vitában a szocialisták és a liberálisok az unióban, holott az alkotmány minden ország belügye. Írtam én már err?l a példátlan aljasságról, mint ahogy arról is, hogy ugyanekkor egy Vivien Redingnek nevezett alapjogokért felel?s európai biztos felszólította Magyarországot, hogy állítsa le abortuszellenes kampányát, mert ez sérti az anyák önrendelkezési jogát. Nem tetszett ugyanis neki, hogy plakátjainkon akkoriban egy magzat „vallomása” szerepelt. Ez így szólt: „Azt is megértem, ha nem vagy kész rám, de inkább adj örökbe, hadd éljek.” Nos, így éltünk mi tizenhárom évvel ezel?tt Hunniában. Uniós tapasztalatainkkal azóta is köteteket lehetne megtölteni.

S hogy mindazt miért hagytuk, amir?l fentebb írtam, meg még sok mindent, ami ide kívánkozna, nos, arról bizony nem ártana egy társadalmi vitát, beszélgetést, közös töprengést tet? alá hozni. Sokan talán jobban megértenék az egyes ellenzéki szervezetekhez, alapítványokhoz, közvélemény-kutatókhoz szinte naponta érke?, külföldi pénzek érkezésének miéértjét, a sz?nni nem akaró, brüsszeli bírálatok, bírságok ered?jét, a migránsok ránk er?ltetésének célját és még sok olyan jelenséget, amely napjainkat nehezíti. S talán még abban is segítene, hogy soha ne higgyünk azoknak, akik rendre ránk akarják er?ltetni, hogy merjünk kicsik lenni.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló